

Nättan

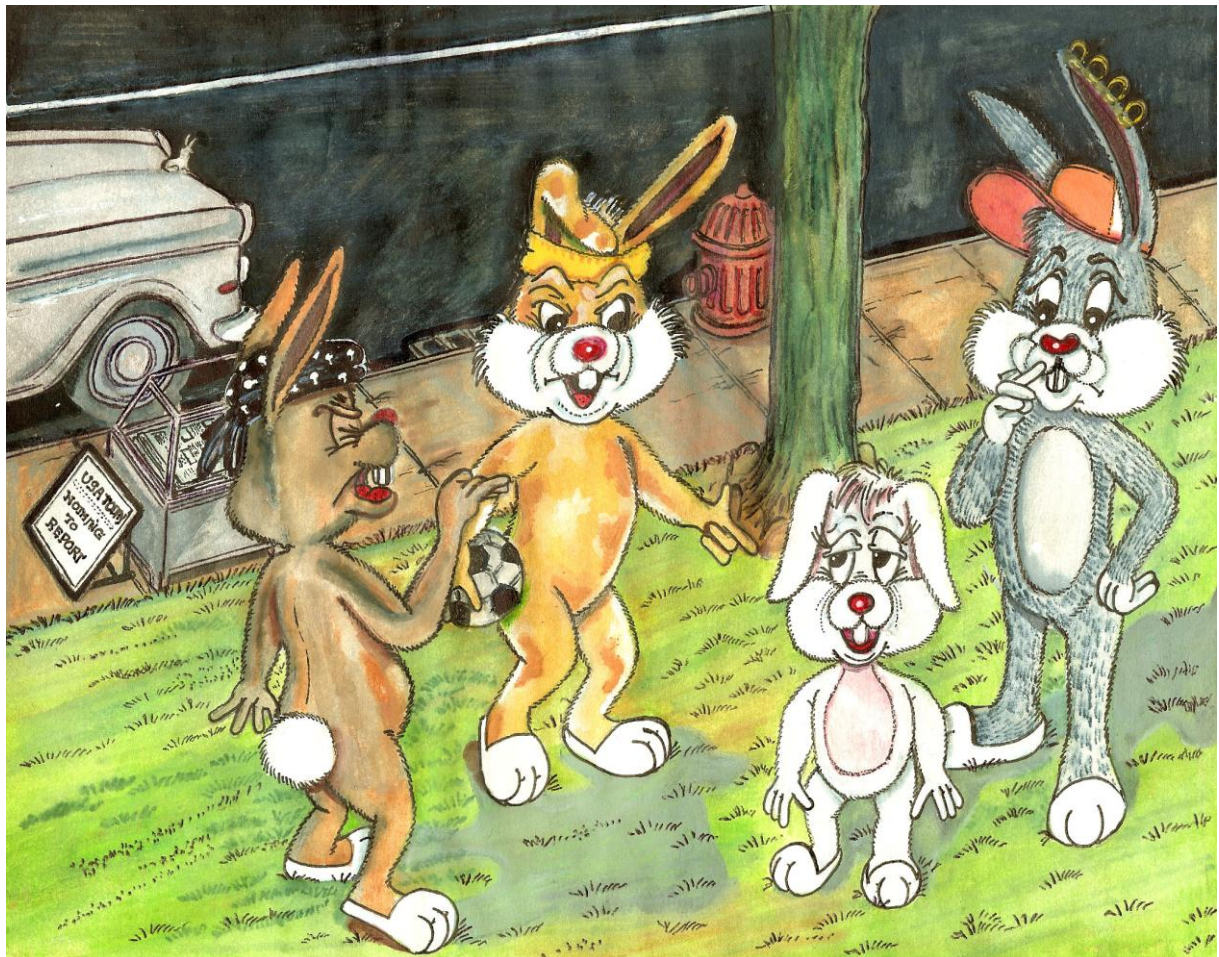
Nättan är en liten kanin. Hon har mjuk vit päls och långa öron som är rosafärgade på insidan.

Hon är mindre än de andra kaninerna i hennes ålder. En del av dem retar henne för det. Särskilt retsamma är två tuffa killar som heter Humpe och Hoppe.

De tycker att hon är mesig och svag.

Men den allra största och tuffaste heter Moppe. Han har många ringar längs kanten på ena örat. Det är det ingen annan som har.

Moppe gillar Nättan. Han tycker hon är mysig. Han försvarar henne ibland när de andra är dumma.

En dag ska de stora sparka boll. Nättan får inte vara med. Hon är van vid det, men hon blir ändå ledsen. Hon sätter sig lite längre bort och tittar längtansfullt dit och önskar att hon fick vara med.

Plötsligt kommer bollen fram till henne. Hon ställer sig upp och sparkar till den åt deras håll. Den far iväg åt sidan och Humpe hånskrattar åt henne.

Hon kan ju inte ens träffa rakt! ropar han.

Sen siktar han mot målet och sparkar hårt på bollen. Nu ska han minsann visa vem som kan skjuta bollen i mål!

Men han får snedträff, så bollen flyger över häcken in i trädgården på andra sidan.

Vilken otur!

Fast Nättan kan inte låta bli att känna sig lite skadeglad. Just när han hade sagt att hon inte kunde skjuta rakt!

Men i trädgården på andra sidan häcken finns en stor och hemsk och arg hund. Ingen av de tuffa kaninerna vågar sig dit efter bollen.

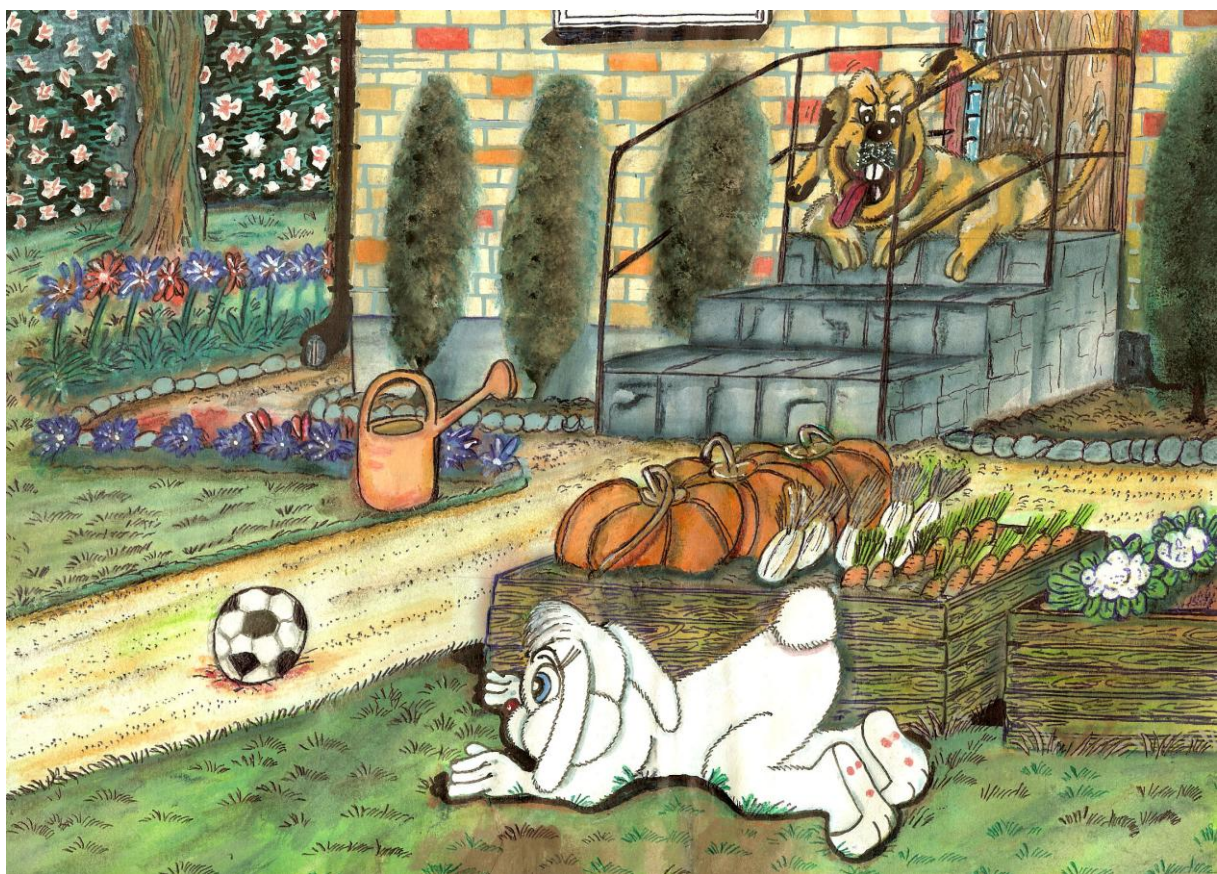
Då hoppar Nättan fram till häcken och kikar in. Hunden ligger på trappan. Han stirrar åt deras håll.

Han märkte väl att bollen flög in i trädgården, men han vet vad en boll är. Han är inte sugen på att leka med den nu.

Jaga kaniner är han alltid sugen på men tydligen kommer ingen av dem dit för att hämta bollen. Han lägger ner huvudet igen.

Nättan kryper försiktigt igenom häcken. Mycket tyst rör hon sig. Hunden märker henne inte.

Det finns odlingsbänkar med grönsaker närmast häcken. Bänkarna är högre än stigarna mellan dem.

Bollen ligger flera meter bort, men Nättan ser att hon nog kan ta sig ända fram till den utan att synas från trappan, om hon krälar på magen och drar sig fram med frambenen.

Hon är ju så liten.

Hon drar sig framåt en liten bit i taget. Ofta stannar hon och ligger stilla en stund och lyssnar efter hunden.

När inget hörs fortsätter hon igen.

Till slut är hon framme vid bollen. Nu kommer det värsta. Hon måste vända sig om och dessutom få med sig bollen, utan att sticka upp ovanför bänkarna.

Ett litet ögonblick sticker svansstumpen upp så att hunden ser något vitt röra sig. Men vilken tur! Just då kommer det en kraftig vindpust. Häcken är full av stora vita blommor som viftar till. Hunden tittar en lång stund, men eftersom han inte ser något misstänkt så lägger han sig ner och somnar igen.

Nättan lyckas ta sig nästan ända fram till häcken innan hunden vaknar till och förstår att det finns en kanin i trädgården. Han skäller ilsket och rusar dit med förfärlig fart.

Nättan behöver ju inte gömma sig längre så hon skuttar så fort hon kan den sista biten till häcken och trycker bollen framför sig genom hålet.

Hunden nafsar till men får bara tag i ett par strån ur pälsen på den lilla svansen.

På andra sidan häcken står alla de stora kaninerna och hurrar för henne. De tycker att det var mycket modigt och duktigt gjort.

Hon är så glad! Nu får hon vara med och leka, och hon blir inte retad mer. Inte den dagen i alla fall.